

Одговор Ђорђу, или један другачији поглед на геј параду

Пише: Александар Дикић
субота, 01 октобар 2011 13:46

(Одговор на текст [Ђорђа Вукадиновића "О паради поноса и слабости државе"](#))

Ако је

српска омиљена олимпијска дисциплина добацивање са трибина и пљување судија, како линијских, тако и главних, онда је неизлечива навика српских интелектуалаца замена те за и неоснована поређења. Тезе које се на тај начин извлаче саграђене су на песку и потребно је само мало “протрести ствар” да се тај концепт сруши као пешчана кула под ударом таласа истине.

Прво, још увек није утврђено којом еволуционом методом је дошло до развика тог рефлекса ината и безразложног пркоса у Срба да као јежеви било какво уплитање са стране, макар било и добронамерно, дочекају са избаченим бодљама. Ако је чињеница да су амбасадори западних земаља подржали и “препоручили” одржавање геј параде, з ашто би то одмах требало дефинисати као “колонијалну заслепљеност и одлепљивање од реалности”? На основу чега се тврди да је ово маргинално питање? Оно то није ако се сагледа из правог угла.

Са главом забијеном у песак или загледани у хоризонт тражећи обресе свете српске земље или у небо молећи за помоћ Свевишњег и пале косовске јунаке, из те перспективе све може изгледати маргинално. Геј парада је двоструки лакмус-папир, велике специфичности и још веће сензитивности.

Прво, показује да је већина способна да прихвати и толерише мањину и дозволи јој друштвено-политичко деловање у оквиру Устава и Закона, а што подразумева организовање НВО, парада, концерата, перформанса... Шта год ова заједница сматрала за сходно да изабере начин како би изборила, одбранила и побољшала свој статус у друштву.

Одговор Ђорђу, или један другачији поглед на геј параду

Пише: Александар Дикић
субота, 01 октобар 2011 13:46

Друго, тиме се показује да држава има суверено право на монопол силе. Ово је суштина ствари, јер у Србији, нажалост, геј парада више није питање алт-сексуалаца и њихове дискриминације. Фокус је на другој страни.

То је одговор на питање да ли држава може да контролише ону другу, нетолерантну страну која се удружује у разне фантомске организације егзотичних имена која више подсећају на називе паравојних формација из деведесетих.

Дакле, геј парада није бит проблема. Проблем су они који су њени насилни противници. Да ли њих држава може да приведе правди, како превентивно тако и директно, било хапшењем било забрањивањем по принципу “исушивања мочваре”.

Изнета је такође чињеница да се Срби вишеprotиве геј паради него уласку у НАТО, хапшењу хашких бегунаца или признавању независности Косова. Народ који је исцрпљен санкцијама, ратовима и поразима, избеглицама, инфлацијом, изневереним надама, сиромаштвом, опште-народном депресијом је народ сужене свести и галванизованих емоција. У таквом стању когнитивна функција каква је учење је значајно редукована.

Оно што је другим народима постало кристално јасно још пре 20 година нама се у обрисима полако урезује у свест.

Хапшење Шљиванчанина протекло је општом бежанијом како Жандармерије, тако и самог официра затченог у гаћама пред резигнираним грађанима

што је јасно показивало однос јавности према свему што Хашки трибунал представља у том тренутку. Било је јасно да ће метод “добровољне предаје” бити нека врста анестетика за душевно осетљиве “патриоте”. Хапшење Караџића протекло

је такође уз демонстрације, али контролисани хаос у престоници била је мала цена за овако скуп плен. Хапшење генерала Младића била је ствар рутине.

Негативна корелација између протеклог времена и беса јавности више је него статистички значајна. Што се независности Косова тиче, слична ситуација. Када народ схвати неминовност последице једне катастрофалне политике и када је јасно да су жеље за повратак на старо нереалне ма колико то фрустрирајуће било, онда се иде по познатом психо-моделу који како важи за појединца, тако се може применити и на колективитет: од противљења реалности, њене негације, преко очаја и најзад нужног прихватања.

Реалност је упорна, њој се може само прилагођавати и до неке мери покушати променити. Ако пређемо ту невидљиву греницу умерености реалност почиње да мења нас. А то увек боли.

Тако је и са трећим горућим питањем. Питање геј-популације неће нестати њеним негирањем, нити супротстављањем било којој врсти њене манифестације. То је затварање очи и улазак у онај исти “орман” из којег су ови “чудаци” изашли, а нису га затворили за собом. Мрак из кога су изашли увукао је у себе ове друге и тужна игранка обостраног неразумевања се наставила а проблеми и разлике се продубиле.

Стигло се и до завршног закључка збуњене већине. А то је да постоји некаква политика хомосексуализма и да се тиме шири систем вредности који је како поштовани патријарх каже супротан нашој историји и традицији. Ако су у Риму укинули безгрешност папе, дозвољавам себи да то применим и на свог првосвештеника.

Иза ових тврдњи накалемио се и став да је ово згодна прилика за даља условљавања Србије на путу ка евроинтеграцијама. Опет стара дисциплина са почетка – замена теза. Евро-скептици, што је еуфемизам за западофобе о којима је овде реч, наћи ће у било чему разлог да испоље антагонизам према ЕУ. Од Косова, преко НАТО, до јуче Хага, сада геј-параде.

А истина је на другој страни. Србија оваква каква данас јесте не може да постане равноправна чланица ЕУ. Ми смо већ у статусу кандидата. Када приложите своју документацију за апликацију на неко радно место после прегледавања ЦВ-ја следи пробни рад посебно из оних области из којих сте у претходном школовању и тестирању имали слабе оцене.

Одговор Ђорђу, или један другачији поглед на геј параду

Пише: Александар Дикић
субота, 01 октобар 2011 13:46

Зар мислите да ће неко примити у ЕУ једну земљу која постојање различитости решава насиљем?

Једну државу која толерише нетолеранцију? Која не поштује Устав(не говорим о преамбули, о томе касније) и Законе, дозвољава дискриминацију и и повлачи се пред насиљем неконтролисаних клеро-милитантних организација?

Не, наши оцењивачи рећи ће – до јуче Албанци, данас геј активисти, сутра ко? Такав ученик обично иде на лето на поправни испит док не савлада градиво. То није колонијални однос, то није условљавање, то је уобичајени тест.

У свом оптимистичном заносу могу претпоставити и бајковиту могућност где наши сутрашњи “земљаци” кажу: ако не толеришете сексуалну различитост, како ћете сутра националну, поготово када вашу омиљену мањину Албанце вратимо под окриље ваше државе?

Да, својим добрим владањем и високим оценама из свих важних предмета заиста смо се препоручили за тако нешто.

Или је опет истина на другој страни? А то је да је отказивање геј-параде и слободна манифестација патолошке нетрпељивости још једно уверавање међународне заједнице у праведност постављања привременог берлинског зида између Косова и Србије док се хладни рат између ове две стране не заврши.

Ако у свом дворишту доводимо атмосферу до усијања које изазива радијацију, а последично томе из тог политичког реактора на улице сваке јесени излази неподношљиви радиоактивни отпад обучен у разне “националне” ношње и загађује околину, онда такво друштво које није способно да угаси пожар и услове доведе на разину компатибилну са нормалним животом биће ограђен металним таблама и зацементирано као балкански Чернобил.

У таквом неприродном окружењу развијају се и размножавају разни мутанти и места за

Одговор Ћорђу, или један другачији поглед на геј параду

Пише: Александар Дикић

субота, 01 октобар 2011 13:46

нормалне људе биће све мање. Порука је јасна. Или држава или мутанти. Или систем који ће параду прихватити па и са игнорисањем или латентно ксенофобично лудило у коме ће плиткоумни “квази-националисти” ликовати над још једним српским ауто-голом.

Ако мене питате, ја бих 2. октобра најрадије отишао да гледам победу наших одбојкашица на европском првенству, која је Парада поноса свих нас.